

[Justitsministeren]

Hr. Jimmy Stahr indledte sin tale med at sige, at der i den redegørelse, jeg har givet, var mange smukke ord. Det kan ikke undre, sådan er mine taler; de indeholder mange smukke ord – meget gerne i hvert fald. Men jeg vil gerne tilføje, at jeg synes egentlig, de følgende talere fulgte ganske godt med med hensyn til smukke ord, og det vil jeg ikke bebrejde nogen.

Det er vel meningen med denne redegørelsesdebat, at man skal tilkendegive en stillingtagen til de afgørende principielle problemer, der er i forbindelse med registerspørgsmål. Hvor langt skal effektiviteten række? Vi erkender, at vi ikke kan undvære EDB og teknikken på mange andre områder. Der er en arbejdsbesparelse i forbindelse med den, og der er en udvikling, som andre lande har, og hvis vi skal konkurrere med dem, er vi nødsaget til at have den. Men tilbage bliver – og så kan man godt sige, at det bare er smukke ord – at vi på en eller anden måde må fortælle, at der er visse ting, vi ikke vil finde os i for at opnå denne effektivitet, og det, vi ikke vil finde os i, er, at man følger landets borgere på en måde, som ikke er nødvendig, hvilket rejser forskellige spørgsmål.

Det rejser spørgsmålet om, hvornår vi skal oprette registre, og det rejser spørgsmålet om, i hvilket omfang disse registre skal kunne samkøres, altså i hvilket omfang man skal kæde de registeroplysninger, man har, sammen. Det rejser også en række andre problemer i tilknytning til, at man selvfølgelig kan være interesseret i nogle steder at have flest mulige oplysninger og kontrolmuligheder, men skal disse kontrolmuligheder have en sådan karakter, at de går ud over det, man synes er rimeligt, enten hvis det vedrører et arbejdsforhold eller bare forbindelsen med andre mennesker?

Jeg synes, det ganske klart er gået gennem alle ordførelserne, at der er ikke så lidt her, som vi ikke vil finde os i. Det betyder ikke en utilfredshed med loven fra 1978 og dens administration – tværtimod. Jeg har forstået, at langt de fleste har ment, det var rigtigt, hvad man gennemførte i 1978. Loven dengang gav en rigtig ramme for den tid, der er gået, og hvis man ser på registertilsynets virksomhed, må man sige, at når vi tænker på, hvor vanskelig den afvejning, jeg nævnte før, er, har der været meget få sager i forbindelse med registertilsynets virksomhed. Regi-

stertilsynet har formået at skabe ro omkring dette, selvfølgelig gennem en dygtig administration, men alt det bør ikke bevirke, at vi standser op, og opgaven var vel efter det, der kom frem i forbindelse med det tidligere radikale forslag og de tilsagn, der blev givet ved den lejlighed, at der skulle gives oplysninger til folketinget, oplysninger, hvori man trak problemerne frem og kommenterede de sager, der har været fremme.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige til hr. Jimmy Stahr, at når jeg har nævnt spørgsmålet om hoteltelefonerne, er det da ikke for at sige, at det er det vigtigste i verden. Jeg deler den opfattelse, at der kan opstå flere, måske også afgørende, problemer i forholdet mellem arbejdsgiverne og de ansatte med hensyn til den pligt, der kan være for de ansatte til at give oplysninger, og i allerhøjeste grad også med hensyn til den måde, hvorpå man forsøger at teste folk.

Jeg synes ikke om det alt sammen, det vil jeg gerne tilføje i denne forbindelse, og jeg mener bestemte, det er et område, vi skal interessere os for, men jeg har fremdraget de ting, der har været nævnt i debatten, og søgt at kommentere dem; dernæst har jeg angivet noget om, hvilke veje man kunne tænke sig at gå, hvor jeg mener vi får brug for en ny lovgivning. Alene dette, at der ikke er overensstemmelse med Europarådets konvention, synes jeg taler for, at den lovgivning, vi har, ikke er tilstrækkelig i dag, men også mange af de emner, der er nævnt af ordførerne, synes jeg man må sige må bevirke, at vi skal overveje en ny lovgivning.

På hvilken måde skal vi så gøre det? Skal vi haste noget igennem, eller skal vi give os virkelig tid til at drøfte det? Jeg forstod ikke mindst på hr. Hagen Hagensens bemærkninger, at det er rigtigt, at vi nu giver os selv muligheden for at drøfte dette – og jeg synes egentlig, at alle øvrige, der udtalte sig om det, fulgte med på dette område – i første omgang i retsudvalget, og det kan også godt være, at man gennem retsudvalget kan få noget mere konkret at beskæftige sig med, end man kan under denne debat, også med hensyn til spørgsmålet om, hvilke registre vi har brug for.

Lad mig nævne to registerspørgsmål inden for justitsministeriet, som man må beskæftige sig med i forbindelse med, om vi skal udvide.